

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/02-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., Advokátska kancelária, P., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Co 333/01 a postupom Okresného súdu v Bardejove vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 264/99, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. septembra 2002 doručené podanie, ktorým I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. J. T., Advokátska kancelária, P., namietal rozsudok Krajského súdu v Prešove (ako odvolacieho súdu - ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 333/01 z 11. februára 2002 v konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 264/99.

Sťažovateľ navrhoval, aby:

„Ústavný súd svojím Nálezom rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. februára 2002 (4 Co 333/01) zrušil, a aby rozhodol o primeranom finančnom zadosťučinení mojej osoby v rozsahu 150 000,- Sk, ktorú sumu sú povinní mi žalovaní spoločne a nerozdielne zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Uvedené finančné zadosťučinenie požadujem z dôvodu svojich majetkových pomerov ako aj z dôvodu spôsobenej nemajetkovej ujmy, ktorú som utrpel nezákonnými rozhodnutiami účastníka I. a II. Na okresnom súde v Bardejove vediem viacero sporov (viz ústavná sťažnosť I. ÚS 41/02), samotný súd ma považuje za notorického sťažovateľa a táto informácia je odovzdávaná aj ďalším obyvateľom mesta, čím je znižovaná moja vážnosť pred spoluobčanmi.

Súčasne žiadam, aby ústavný súd vyslovil, že konaním všeobecných súdov bolo porušené moje ústavné právo na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov a zaviazal účastníkov konania nahradiť mi nemajetkovú ujmu za tieto neprimerané prietahy vo výške 50 000, - Sk.

Žiadam, aby ústavný súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť mi trovy konania na účet môjho právneho zástupcu.“

Podanie sťažovateľa nespĺňalo náležitosti ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd listom z 24. septembra 2002 vyzval sťažovateľa na doplnenie podania v lehote 10 dní. Zároveň ho upozornil na možnosť odmietnutia podania podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade jeho nedoplnenia o požadované zákonné náležitosti.

Na výzvu ústavného súdu sťažovateľ reagoval listom z 27. septembra 2002, v ktorom uviedol, že „v označenej veci na základe Vašej výzvy z 24. 9. 2002 Vám oznamujem, že na prietahy súdneho konania som sa počas vedenia sporu nestážoval

a preto to neviem doložiť. Z podanej sťažnosti (z 19. 9. 2002) podľa mňa vyplýva, že namietam porušenie ústavného práva - odopretie spravodlivosti (čl. 46 ods. 1 ústavy) ... Svoj pôvodný návrh opravujem v tom, že nežiadam priznať nemajetkovú ujmu za priet'ahy v súdnom konaní vo výške 50 000,- Sk. Primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 000,- Sk som v sťažnosti odôvodnil tým, že z dôvodu nezákonného rozhodnutia všeobecných súdov mi bola spôsobená nemajetková ujma. Pričom táto spočíva v porušení mojich ústavných práv, ochrany osobnosti, čo súdy vo svojich rozhodnutiach posúdili nesprávne a tým znížili moju vážnosť u spoluobčanov a najmä u vedľ'ajšieho účastníka“. Sťažovateľ okrem úpravy petitu v časti, v ktorej uvádza, že nežiada priznať nemajetkovú ujmu za priet'ahy v súdnom konaní vo výške 50 000,- Sk, nevykonal žiadny iný zásah do pôvodného petitu sťažnosti a neupravil svoju sťažnosť v zmysle výzvy ústavného súdu.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy (sťažnosti) vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ak ústavný súd navrhovateľa (sťažovateľa) na takéto nedostatky návrhu upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom uvedené v § 20, § 50 ods. 1 písm. a) a ods. 3 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľ svoje podanie v zmysle výzvy ústavného súdu nedoplnil, ústavný súd je viazaný jeho návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov, ku ktorému malo dôjsť odopretím spravodlivosti (čl. 46 ods. 1 ústavy).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy v Slovenskej republike rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach.

Podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Sťažovateľ uviedol, že všeobecné súdy zle vyhodnotili zásahy do jeho integrity a nesprávne a veľmi úzkym výkladom osobnostných práv a neoprávnených zásahom do súkromného a rodinného života porušili jeho ústavné práva.

Z právoplatného rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 333/01 z 11. februára 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. júla 2002, ústavný súd zistil, že bol potvrdený napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 264/99 a žalobca bol zaviazaný uhradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavný súd oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je tento viazaný návrhom na začatie konania. Ústavný súd už vo veci sp. zn. I. ÚS 13/99 uviedol, že vec môže byť prijatá na ďalšie konanie, keď sú splnené zákonom ustanovené podmienky, pričom nesplnenie niektorej z nich môže mať za následok jej odmietnutie ústavným súdom.

Sťažovateľ síce reagoval na výzvu ústavného súdu, no v stanovenej lehote nedoplnil návrh tak, aby splnil náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde. Nedoplnil najmä výrok rozhodnutia, keď neuviedol, akého porušenia základných práv a slobôd sa dožaduje.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2002